

**Історія Олени Щербак - учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Лідерство у дії»**

Щербак Олена Володимирівна, народилась 7 березня 1980 року. У невеличкому селі Високопільлі, колись Олександрівського району, тепер Краматорського, Донецької області. У 90-тих роках родина переїхала у смт. Олександрівку, де Олена закінчила школу, у 1997 році вступила до Слов'янського Державного Педагогічного Університету. Після закінчення якого, у 2002 році прийшла працювати до Зеленогайської школи (с-ще Зелений Гай, населений пункт Комарської громади). Де і працює до цього часу.

З першого дня у закладі, Олена, особа спокійна та врівноважена, почала реалізувати себе як педагог, організатор, активістка. Тому не дивовижно, що у 2017 року пані Олена стала директором Зеленогайського закладу освіти. Вона намагалася зробити школу комфортним середовищем і для учнів, і для вчителів. Але, не встигла здійснити все задумане. 24 лютого 2022 року змінило все. І крім звичайних освітніх справ у Олени з'явилися нові, незвичні. Директорка згадує: «Ми самі були у шоці, але у перші ж дні війни до школи стали приїздити переселенці з м. Волноваха. Треба було допомогти людям з умовами проживання. Організувати приготування їжі». Люди надовго не затримувалися, розуміючи, що швидкого миру не буде. Але натомість приїхали ті, кому допомога потрібна була не менше важлива – наші захисники. І Олена взяла справу до своїх рук: разом із своїми поварами ходили готувати їм їсти та забирали речі для прання. «Хлопці говорили, що це були найсмачніші борщі та фаршировані перці у їхньому житті. Вони ще не раз протягом війни телефонували мені та згадували ці обіди», - із задоволенням згадує жінка. Директорка стала прикладом для своїх вчителів, які теж почали долучатися до цієї важливої місії – одні готували, інші прали. В «асортименті» було багато смачненького – борщі, млинці, вареники, пиріжки, тістечка та торти. Перучи вдома одяг, Олена винайшла свій власник плямовивідник і тепер жартує, що після війни запатентує його склад. А ще вона готувала величезні піци для захисників, називаючи їх «заговореними», бо тих, хто їх покуштує, кулі не беруть.

Час плинув і потреби захисників змінювалися. Та підтримка була необхідна завжди. Іноді – це просто поспілкуватись, вислухати, пожаліти. Іноді – знайти житло. Іноді – сплести сітку. Лідеркою у вирішенні всіх цих питань була Олена.

Своїм випускникам та їх побратимам, що боронять Україну, Олена разом з колегами купували сітки, солодощі, теплі речі, носки, підписували від вчителів та учнів прапори, відправляли на фронт, у госпіталь, на «нуль». Не дивлячись на дистанційну освіту, директорка змогла організувати регулярні листи від дітей до захисників. Діти відправляли малюнки, вишиті обереги – блакитно-жовті серця. У відповідь жінка чула: «Дякуємо. Тепер ми знаємо – за, що воюємо». Олена згадує: «Як же це приємно отримувати фото бліндажів, прикрашених нашими малюнками, або хлопців та дівчат, що з апетитом їдять наші пиріжки...» Одна дівчина - військова розповіла: «Ніхто так не піклувався про нас, як пані Олена зі своїми дівчатами та учнями, хоча стояли ми у різних куточках Донецької області!»

У складний час війни, Олена Володимирівна не забувала свої прямі обов'язки – заклад освіти «не втратив» жодну дитину, майже удвічі збільшив контингент! Для дітей, що продовжували мешкати у прилеглих до Зеленого Гаю селах, пані Олена організувала веселі свята. Вона брала маленьку ялинку, подарунки, помічників Святого Миколая та Солоху і їздила по селах. На місці прикрашали ялинку, проводили конкурси, водили хороводи та роздавали подарунки. Такі ж свята робили і до «Дня захисту дітей», до «Дня захисників та захисниць». «Щоразу в ніч перед цими святами я не спала і молила Господа, щоб все пройшло добре, щоб ніяка російська ракета не прилетіла. Я розуміла, що це небезпечно, та як же хотілось зробити свято своїм учням!» - зітхала Олена.

За для підтримки односельців, пані Олена разом із Народною самообороною Львівщини, організувала для людей похилого віку видачу капців на овчині, а на Різдвяні свята роздавала справжні подарунки, від яких бабусі були у захваті.

Взимку 2025 року через наближення небезпеки, Олена вимушена була виїхати на 80 км від рідного села, оселилась у знайомих на дачі та знайшла собі нових друзів у броні. Піци вона вже не пече, бо не ті умови, немає духовки та й слабка напруга. Але насмажити їм пиріжків, наліпити вареників – це залюбки! Жінка і на новому місці продовжує свою справу – організує необхідні продукти на «нуль» - тушонка, швидкі у приготуванні супи та макарони, хлібці, вода у пакетах, яку зручно доставляти «Бабою-Ягою».

Кожного свого «знайомого» вона пам'ятає, зберігає підписані ними прапори. Від кожного чекає дзвінка зі словами: «Став чайник, буду проїздом, заскочу». Шкодує, що комусь не встигла спекти піцу, бо не було світла. І найбільше боїться поганих новин...

Пані Олена – приклад сильних духом жінок, яка у складні часи не опустила рук, не сидить мовчки, виконуючи лише свої прямі обов'язки. Вона – лідерка, активістка, соціально небайдужа, патріотична жінка, яка знає, що вона може допомогти і робить це всупереч всьому. Закінчити хочеться власними словами Олени: «Коли на душі дуже тяжко і від безвиході опускаються руки, треба

глянути навкруги – завжди є ті, кому ще гірше, кому ти дуже потрібен. Хтось чекає твоєї підтримки, хоча б словом... Я знаю, що моя допомога необхідна. Це мій внесок у нашу перемогу!».